

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐτησία δρ. 3,—
Ἐξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησία φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10· Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λστ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἰουλίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 32

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ὁ πόλεμος μεταξύ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας προήλθεν ἀπὸ ἑνα ποτήρι νερό, τὸ ὁποῖον ἔγρυσεν ἡ δουκίσσα Μάλβορουγ ἐπάνω εἰς τὸ φόρεμα τῆς βασιλίσσης Ἀννης.

Μία ψευδὴς πληροφορία ἐνὸς δωδεκαετοῦς βοσκού, ἐπέφερε τὴν ἀπώλειαν τῆς μάχης τοῦ Βατερλώ.

Τέλος μία μύγα, μία μεγάλη μύγα, ἀπὸ αὐτὰς ποὺ εἰς τὸ Μαρρόκον λέγονται ζέμπα, ἤρκεσε διὰ νὰ μεταβάλῃ ἐξ ολοκλήρου τὴν θέσιν τοῦ Λουλού καὶ Τζούλης.

Καὶ ἰδοὺ πῶς.

Ἡ μύγα αὕτη, ὄργανον βεβαίως τῆς Θείας Προνοίας, ἡ εὐλογημένη αὕτη μύγα, ἐπετούσε βορμώσα γύρω εἰς τὰ μουλάρια, τὰ ὁποῖα εἶχαν μείνῃ ζευγμένα εἰς τὸ ἀμάξι ὅπου, ὡς εἶπαμεν, ἦτο φορτωμένον τὸ πελώριον ἐκείνο κιβώτιον, τὸ σκεπασμένον μὲ ὕφασμα καὶ φρουρούμενον ἀπὸ στρατιώτας.

Μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὸν βόμβον, ἡ μύγα εἰσεδύσεν εἰς τὸ αὐτὸ ἐνὸς μουλαριῦ, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἐξεμάνῃ καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ μὲ γαλὸπ, παρασύρον καὶ τὰ ἄλλα μουλάρια, ποὺ ἦσαν δεμένα μαζί τοῦ.

Πρὶν προσφθάσουν νὰ τρέξουν οἱ ὑπηρεταὶ καὶ οἱ στρατιῶται, διὰ νὰ καταστρίψουν τὸν πανικόν, τὰ ζῶα, ὁρμῶντα ὡς τρελλὰ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, εἶχον ἤδη ἀνατρέψῃ τὸ ἀμάξι, τὸ δὲ μεγάλον κιβώτιον, τὸ φορτωμένον ἐπ' αὐτοῦ, εἶχε πέσῃ κάτω, καὶ κατέκειτο τώρα συντετριμμένον ὑπὸ τοῦ ἰδίου του βάρους (*).

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 248.

Τὸ δυστύχημα αὐτό, ἐπελθὼν μὲ κεραυνώδη ταχύτητα, ἀνεστάτωσε φυσικὰ ὅλον τὸν καταυλισμόν. Ὅλοι οἱ Μαρροκίνοί, στρατιῶται, ὑπηρεταὶ, μαῦροι, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἀρχηγοί, διέκοψαν τὸ γεῦμά των διὰ νὰ τρέξουν ἐπὶ τόπου.

Ἐπρόκειτο τῶντι περὶ μεγάλου δυστυχήματος, καταστροφῆς... Ἐφθανε νὰ ἰδῇ κανεὶς τὸ κιβώτιον, σπασμένον καὶ ἀποσυντεθειμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διὰ νὰ φαντασθῇ ἀμέσως εἰς ποῖαν οἰκτράν θέσιν ὅα

εὕρισκετο τὸ πολυτίμον περιεχόμενον τοῦ Ὁ Λουλού καὶ ὁ Τζούλης ἠκολούθησαν καὶ αὐτοὶ τοὺς Μαρροκίνοὺς, περιέργοι νὰ ἰδοῦν τί περιεῖχε τὸ μεγάλον κιβώτιον, ἡ καταστροφή τοῦ ὁποῖου ἐφαίνετο προξενούσα τόσῃ λύπῃν εἰς ὅλους.

Καὶ ἐβλεπαν διὰ τῶν ἀνοιγμένων πλευρῶν τοῦ κιβωτίου ἕνα θαυμάσιον μηχανικὸν ἄρμόνιον μὲ σωλῆνας. Ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Μπέν-Σελιμάν, ὁ Τζούλης ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι τὸ ὄργανον αὐτὸ ἀνήκεν εἰς τὸν Σουλτάνον. Καὶ ὅχι χωρὶς κάποιαν εὐχαρίστησιν, ὁ μαθητευόμενος ἠλεκτρολόγος παρατήρησε τὴν δλαδὴν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχε προξενήσει ἡ πτώσις.

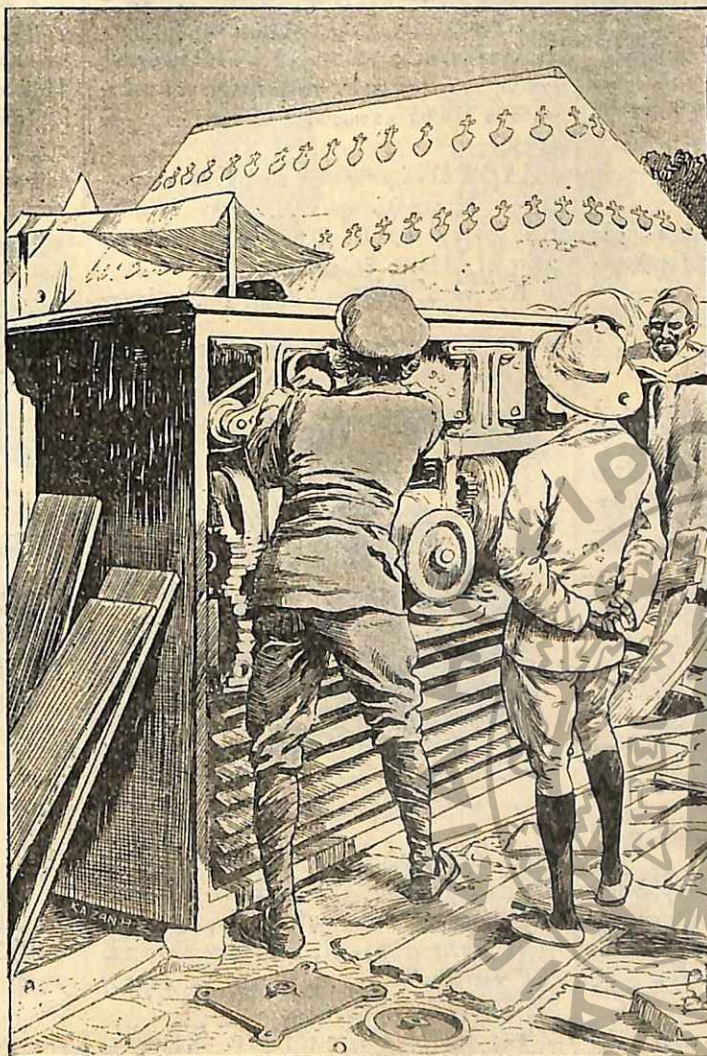
—Αὐτὸ τώρα πάει δουλειά του ! ἐφώνασε. Ἀδύνατο νὰ ξαναπαίξῃ, χωρὶς μιὰ γερὴ ἐπισκευή.

Καὶ μὲ τὸ ἐνστικτὸν καὶ τὴν γνώσιν τοῦ μηχανολόγου, ὁ Τζούλης ἐδεῖξεν εἰς τὸν Λουλού τὸν τροχόν, ὁ ὁποῖος ἔθετεν εἰς κίνησιν τὸν μηχανισμόν τοῦ ὁργάνου, καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο μετατοπισμένος.

Ὁ Λουλού ἐπέινουςε τόσο πολὺ, ὥστε ὀλίγον τὸν ἐνδιάφερεν ἡ ξεχαρβάλωμένη αὕτη μηχανή. Κ' ἐκύτταζε πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐγκαταλειμμένων γυτρῶν, συλλογιζόμενος ἂν δὲν ἐπρεπε νὰ ἐπωσεληθῇ τῆς ευκαιρίας καὶ ν' ἀρπάξῃ κανένα κομμάτι κρέας ἢ καμμίαν χούφταν ρύζι....

Ὁ Τζούλης ὅμως, ἔχων μανίαν διὰ τὰς μηχανάς, παρηκολούθει μὲ προσοχὴν τὰς προσπάθειάς ποὺ κατέβαλλον οἱ Μαρροκίνοὶ διὰ νὰ σηκώσουν τὸ ὄργανον.

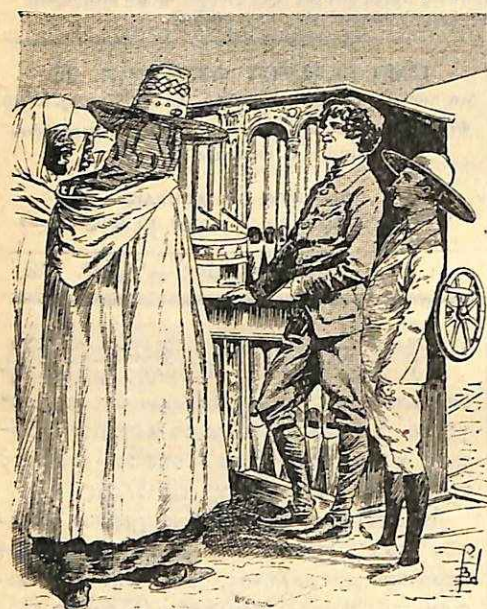
Ἐπρεπε πρῶτα νὰ τὸ δγάλουν ἀπὸ τὸ σπασμένον κιβώτιον. Καὶ μετ' ὀλίγων λεπτῶν ἐργασίαν, τὸ ἄρμόνιον

«Καὶ νὰ ὁ Τζούλης, ἀρχίζει τὴν ἐργασίαν...» (Σελ. 254, στ. 6')

εστάθη ὄρθιον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὥραϊον, κατὰ χρυσόν, μὲ τοὺς μεταλλίνοις σωλήνας τοῦ λάμποντος εἰς τὸν ἥλιον.

Ὁ ἀρχηγὸς ἠσύχασε κάπως, βλέπων ὅτι τὸ ὄργανον εἶχε μείνῃ σχεδὸν ἀθικτον καὶ ὅτι μόνον τὸ κινώτιον εἶχε καταστραφῇ.

«Ὁ Τζούλης ἐστέκετο ὄρθιος ἀπέναντι τοῦ ὀργάνου...» (Σελ. 254, στ. γ')

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ ἔφεραν δύο νικελίνους τροχοὺς, τοὺς ὁποίους εἶχον ἀνέβρῃ εἰς ὀλίγων δημάτων ἀπόστασιν.

Ὁ Τζούλης ἐπεμβαίνει

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη κατεθροῦνσε τοὺς ἐπιστήμους τοῦ κερδανίου, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ συζητοῦν ζωηρῶς. Μελονοῦτι ὠμιλοῦσαν εἰς τὴν γλῶσσάν των, αἱ χειρωνακταὶ τῶν ἦσαν τόσο ἐκφραστικαί, ὥστε ὁ Τζούλης ἐμάντευσε τί ἔλεγον.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐφάνησαν ὀρθοῦντες τὸ δυστύχημα, τὸ ὅποιον τοῖς συνέβη, καὶ φοβούμενοι τὴν ὀργὴν τοῦ κυρίου των, ὅταν θὰ ἐβλεπεν εἰς τέτοιαν κατάστασιν τὸ ὄργανον ποῦ μὲ τὴν ἀνυπομονήσαν ἐπερίμενε...

Καὶ ὁ μὲν ὑπαρχηγὸς συνεβούλευε νὰ τὸ φορτώσουν πάλιν εἰς τὸ ἀμάξι, ὅπως ἦτο. Ὁ Μπέν-Σελιμάν ὅμως ἦτο τῆς ἐναντίας γνώμης. Καὶ συστρέφον τοὺς τροχοὺς εἰς τὰ χέρια του, πλησίον τῆς μεγάλης μηχανῆς, προσεπάθει νὰ εὕρῃ μὲ τὴν τρόπον θὰ ἠμποροῦσε νὰ κολλήσῃ τὰ σπασμένα κομμάτια.

Ὁ Τζούλης τότε συνέλαβε μίαν ιδεάν μεγαλοφυῆ:

Διέσχισε τὸν κύκλον τῶν Μαροκινῶν καὶ παρουσιασθεὶς ὀρθρῶς ἐνώπιον τοῦ ἀμὴν τοῦ Σουλτάνου, τῷ εἶπεν:

— Ἄν θελῃς, ἐγὼ σοῦ διορθώσω αὐτὸ τὸ ὄργανον.

Ὁ Μπέν Σελιμάν, ἀκούσας αὐτὴν τὴν φωνήν, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀνεγνώ-

ρισε τὸν νεαρόν Γάλλον, τὸν ὅποιον εἶχε διώξῃ πρὸς μιστὴς ὥρας.

— Ξεῦρεῖς ἐσύ, τὸν ἠρώτησε, νὰ διορθώσῃς αὕτη τὴ μηχανή;

— Νὰ τα μαρ! ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης: μ' αὕτη εἶνε ἡ δουλειά μου! εἶμαι μηχανικός.

— Καλὰ λοιπὸν δοκίμασε! εἶπεν ὁ ἀρχηγός.

Ὁ Τζούλης ὅμως δὲν ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ. Καὶ βλέπων, ὅτι αὐτὸς ἦτο τὴν ὥρα ὁ κύριος τῆς καταστάσεως, ἠρώτησε τὸν Μαροκινόν.

— Γί' θὰ μου δώσῃς, ἂν τὸ κατορθώσω; Ἡ ἐρώτησις αὕτη δὲν ἐξέπληξε διόλου τὸν Μπέν Σελιμάν, ὁ ὅποιος προπαντὸς ἦτο ἔμπορος. Καὶ ἀπεκρίθη:

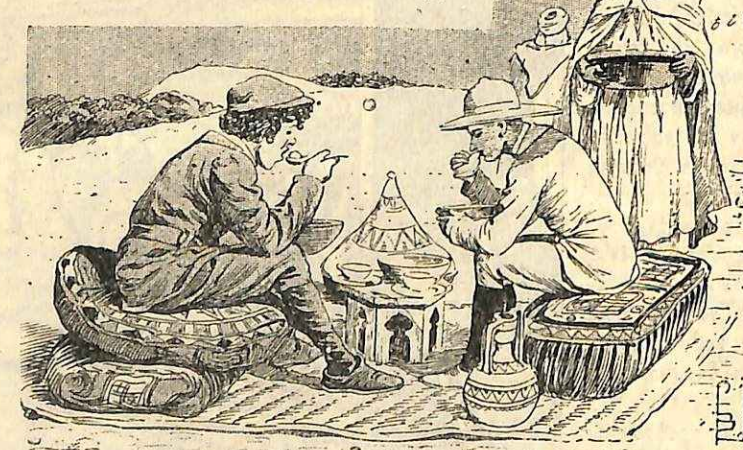
— Ἄν κατορθώσῃς νὰ κάμῃς τὴ μηχανή νὰ δουλεύῃ, δέχομαι νὰ σὲ οδηγήσω, ἐσὲ καὶ τὸν μικρὸ σου φίλο, στὸ Φέζ, καθὼς μου ἐξήτησες. Ἄν ὅμως δὲν τὸ κατορθώσῃς, ἐπειδὴ ἓνας Ρουμί δὲν μπορεῖ νὰ κοροιδεύῃ ἓνα Μαροκινὸ καὶ νὰ τοῦ λέγῃ ψέμματα, θὰ διατάξω νὰ σὲ μαστιγώσουν ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐμπρός λοιπόν! Ὁ Ἀλλάχ νὰ σὲ φωτίσῃ!

Δὲν ὑπῆρχε πλέον ὀπισθοχώρησις.

Ὁ Τζούλης ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἴσως περιπλέχθη εἰς ἀσχημὴν ὑπόθεσιν. Δὲν ἔκαμε φρόνιμα νὰ καυχῇθῃ, διότι τὸ ἐπαγγελλόμενόν του δὲν ἦτο ἀκριβὲς νὰ διορθώσῃ ἄρμόνιαν. Ἐντὺς τούτου, ἡ διαβολικὴ μηχανή ἐκείνη ἐφαίνετο πολὺ χαλασμένη καὶ πιθανώτατα δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐργάζεται.

Ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ υποχωρήσῃ. Ἦτο πολὺ ἀρχά... εἶχεν ἐντελῇ. Καὶ δὲν τοῦ ἔμενεν ἄλλο, παρὰ νὰ δοκιμάσῃ... Ποῖος ξεῦρε!

Καὶ νὰ ὁ Τζούλης, ἀρχίζει τὴν ἐργα-

«Ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλού ἦσαν τόσο πεινασμένοι...»

σίαν. Μὲ θάρρος, μὲ πεποίθησιν, ὡς νὰ μὴν ἔκαμνε πραγματικῶς ἄλλο τι εἰς τὴν ζωὴν του, παρὰ νὰ διορθώσῃ ὄργανον, ὑπέδειξε διὰ νευμάτων εἰς τοὺς ὑπηρετὰς ποῦ τὸν περιστοιχίζαν, τί ἔπρεπε νὰ κάμουν διὰ νὰ τὸν βοηθήσουν.

Εἰς διάστημα ἐνδὲς τετάρτου τῆς ὥρας, ἐξέβιδωσε μὲ τὸν σουγιά του τὰ λουστρα-

ρισμένα πλευρὰ τοῦ ὀργάνου καὶ ἀπεκάλυψε πρὸ τῶν ἐκθαμβῶν Μαροκινῶν τὸ πολυσύνθετον ἐσωτερικόν του, μὲ τοὺς πολυριθμοὺς τροχοὺς, τοὺς δίσκους, τοὺς φουστῆρας, τοὺς κυλίνδρους, τοὺς σωλήνας του.

Οἱ Μαροκινοί, ἐξ εὐλαβοῦς ἀποστάσεως, ἐκύτταζαν μὲ φόβον καὶ τρόμον τὴν μυστηριώδη μηχανήν, ἡ ὁποία, ὅπως ὅλα τὰ προϊόντα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, τοὺς ἐφαίνετο ὡς κάτι διαβολικόν.

Μόνος ὁ Τζούλης, μὲ τὸν Λουλού παρὰ τὸ πλευρόν του, ἐστέκετο ὄρθιος ἀπέναντι τοῦ ὀργάνου κ' ἐξήταζε μὲ προσοχὴν τὸν μηχανισμόν του. Ἐμμένειν οὕτως ἀρκετὴν ὥραν, ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπὶ τοῦ στήθους, θυσιζόμενος εἰς τὴν μελέτην του καὶ προσπαθῶν νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ μᾶθηματά των καθηγητῶν του.

Ὁ υἱὸς τοῦ ἐκατομμυριούχου, μὴ τολμῶν νὰ ἐρωτήσῃ τὸν φίλον του, τοῦ ὁποίου ἐσέβετο τὴν σκέψιν, ἤρχισεν ἐν τούτοις νάνησυχῇ διὰ τὴν ἀδράνειαν του, καὶ τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐβλεπεν, ὀλίγον μακρύτερα, τοὺς δύο ἀρχηγοὺς παρακολουθούντας διὰ τῶν ὀρθαλμῶν τὴν ἐργασίαν τοῦ Ρουμί, μὲ μίαν ἀπαθὴ σοδαρότητα, ἡ ὁποία τίποτε καλὸν δὲν ὑπέσχετο.

«Ὁρισμένως, ἐσυλλογίζετο, ὁ κακόμοιρος ὁ Τζούλης θὰ γὰρ ξύλο. Ἀδύνατο νὰ διορθώσῃ τέτοια πολύπλοκη μηχανή. Ποῦ νὰ βρῇ ἀρχή!».

Ἐξαρνά, ὡς νὰ τοῦ ἦλθε μία ἐμπνευσις, ὁ Τζούλης ἐβαλε χεῖρ εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ ὀργάνου. Βιαστικὰ ἐξεβιδάωσε τὸν δίσκον, τὸν ὅποιον ἀπέθεσε μὲ προσοχὴν χάμω, πλησίον του, καὶ ἔπειτα ἐπαίξεν ὀλίγον μὲ τὸ χεῖρ του τὸ πνευστήριον.

Μερικοὶ ἤχοι ἐξέφυγον καὶ μαδιῶμα ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τοῦ νεαροῦ μηχανικοῦ. Εἶχε τύχην! Τὸ πνευστήριον δὲν εἶχε διαρραγῇ μόνον οἱ τροχοί, οἱ ὅποιοι μετεβίβαζαν τὴν δύναμιν, εἶχαν μετακινήθῃ ἐν τῇ πτώσεως. Ἀλλ' εἰς τὸ καθαρῶς μηχανικὸν μέρος, ὁ Τζούλης εὐρίσκειτο

εἰς τὸ στοιχεῖόν του.

Ἐμνεῖν τώρα νὰ ἰδῇ ἂν εἶχαν σπᾶσῃ μερικὰ τεμάχια ἀπαρίτητα.

Καὶ ἐρευνᾶν ὅλον τὸν τᾶπόνεφρα τῆς μηχανῆς, ἔκαμε μίαν ἀνακάλυψιν τόσο σπουδαίαν, ὥστε δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ λύσῃ τὴν σιωπὴν ποῦ ἐκαταύσεν ὡς τώρα.

— Λαμπρά! ἐφώνησε· κύτταξε, Λου-

λού, 'ε αὐτὸ τὸ συρτάρι. Ἐχει κομμάτια τοῦ μηχανισμοῦ ἀμεταχείριστα καὶ ἐργαλεῖα.

Ἡ εἰδήσις αὕτη δὲν ἐφώτιζε καὶ πολὺ τὸν Λουλού· ἐχάρη ὅμως, βλέπων τὸ χαρούμενον πρόσωπον τοῦ φίλου του.

Ὁ Τζούλης, μ' ἓνα κλειδί καὶ μ' ἓνα κατσαβίδι ποῦ ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ συρτάρι ἐκεῖνο, ἤρχισε νὰ λύνῃ ἐντελῶς τὴν μηχανήν. Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε καὶ αὕτη τὴν ἐργασίαν, ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ πραγματικὴ διὰ τὸν ἄρμονιστον δὲν ἦτο τόσο μεγάλη, ὅσον ἐφάνη ἐξ ἀρχῆς.

Δύο μόνον τροχοὶ ἔλειπαν: ἐκεῖνοι ποῦ εὐρέθησαν χάμω ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὰς καὶ ποῦ εἶχε δώσῃ ὁ ἀρχηγός. Μερικὰ πετσάκια, κινώντας τὰ πληκτρὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου, εἶχον σπᾶσῃ· ἀλλ' εἰς τὸ συρτάρι ὑπῆρχον πολλὰ τοιαῦτα πρὸς ἀντικατάστασιν. Ὁρισμένως, εἶχε τύχην!

Ἡ ἐργασία ἐν τούτοις παρετεινέτο καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἤρχισε ν' ἀνυπομονῇ. Ἐβλεπε τὸν ἥλιον, ὁ ὅποιος ἐχαμῆλωνεν εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἐφαίνετο ἐτοιμὸς νὰ ἐπέμβῃ.

Ὁ Λουλού, ποῦ τὸν κατεσκόπευεν, ἐσυλλογίζετο ἐντὸς:

«— Ἐτελείωσε! Τώρα θὰ τὸν σπᾶσουν εἰς ξύλο!»

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΒΟΛΙ

ΚΟΥΝΕΠΑΚΙΑ ΚΑΙ ΚΟΥΝΕΛΙΑ

Στῆς φωλιάς τους μαζεμένα
Μέσ' τῇ μέσῃ τὰ κουνέλια,
Ροκανίζουν στὴν ἐντέλεια
Χορταράκια τρυφερά.

Στῇ γ' ἀράδα ἓνα πρὸς ἓνα
Τρῶνε φύλλ' ἀπὸ τ' ἀμπέλια,
Τραγανίζοντας μὲ γέλια
Μ' ὄρεδι καὶ μὲ χαρά.

Πάρα-πέρα ξεπροβάλλουν
Ἀπ' τῆς τρύπας κουνελάκια
Μαῦρα, παρδαλὰ κι' ἀσπράκια
Καὶ κυττάζουν σὰ χαζά,

Τῆς βερικοκίης ποῦ θάλλουν,
Τὰ μικρὰ κοτοπουλάκια,
Τὸ σκυλί καὶ τὰ γατάκια
Κι' ὅλα τὰ τριγύρω ζά.

Ξάφνου τρέχει μιά μοσχίδα
Μοῦ!... φωνάζει μιά γελάδα.
... Γύρισα, δὲν τὰ ξανάδα·
Σκορπιστήκαν στὴ στιγμὴ!

Τὰ παιδιὰ ποῦ ἔχουν πατρίδα
Τὴν ἀνδρεία μας Ἑλλάδα,
Ὅταν εἶνε στὴν ἀράδα
Δὲν σκορποῦν, ὅ τι αὐτὴν συμδῇ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΕΛΜΗΣ

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως διὰ τὰς Διανομὰς

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια· ἴδε σελ. 245)

10.— Ὅπου ὁ Ἐρβελὶν κερδίζει καὶ χάνει.

Ὁ κ. Λαρόζ εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Ἐρβελὶν· κάποτε ὅμως ἐσυλλογίζετο: «αὐτὸ τὸ παιδί δὲν εἶνε λιγανὶ πρελλό;» Ἡ ἱστορία τῶν κραμβολαχάνων ἐφάνη παιδαριώδης εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ὁ ἀστυνομικὸς ὅμως δὲν ἔπαυσε διὰ τοῦτο τὴν κατασκοπεῖαν του, ποῦ τὸν ὠδηγοῦσε ἀπὸ ἐκπληξῆς 'ε ἐκπληξῆς.

Ἐνα πρωί, ἓνας πλανόδιος μανάβης ἐσταμάτησε τὸ καροτσάκι του, φορτωμένον ραπανάκια, πράσσα καὶ καρόττα, εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Κωλαϊνκούρ καὶ Λαμάρκ. Ὁ μανάβης αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Δυδάλ, καὶ ἦλθε νὰ σταθῇ 'ε ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποιον κατ' ἀνάγκην θὰ ἐπερνοῦσαν ὅλα τ' ἀμάξια ποῦ ἐπήγχιαν εἰς τὴν ὁδὸν Λαμπόν.

«Εἶνε πουλημένα! εἶπε ὁ Γατομύτης» (Σελ. 255, στ. γ')

Κατὰ τὰς δέκα, εἶδε τέλος τὸ καροτσάκι μὲ τὰ κραμβολαχάνα καὶ, ἐπληκτός, ἀνεγνώρισε τὸν λαχανοπώλῃν ποῦ τὸ ἔφερε, ὡς ἓνα ὑποπτον ἄνθρωπον ποῦ τὸν ἐπιτηροῦσε ἡ Ἀστυνομία. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὀνομάζετο Μιχάλης Πινό· γνωστότερος ὅμως ἦτο μὲ τὸ παρατσούκλι Γατομύτης.

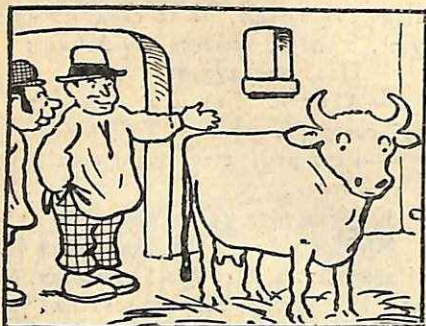
— Ἐ, τ' ἀδέρφι! εἶπεν ὁ Δυδάλ ὅταν τὰ δύο καροτσάκια εὐρέθησαν πλάι-πλάι· πῶς πᾶνε σήμερὰ ἡ δουλειά; Ἐγὼ ἔχω ἐσυμφώνησε μὲ τὸν Ἐρβελὶν, ἐσυμφέρε νὰ γίνῃ κρυφά, μυστικά, διὰ νὰ μὴ τὴν μάθῃ ἡ συμμορία τοῦ Πλόκ.

Ὁ Ἐρβελὶν δὲν ἦτο μόνος εἰς τὴν Μονμάρτη. Τὸν συνόδευε καὶ τὸν βοηθοῦσε ὁ Δυδάλ.

Ἐνα πρωί, εἰς τὴν τέσσαρην—ἦτον ἀκόμη σκοτάδι,—ὁ Δυδάλ ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ μιά δυὸ ὥρες, καὶ ὁ Ἐρβελὶν ἔμεινε νὰ φυλάγῃ μόνάχος του. Μὲ μεγάλην τοῦ ἐκπληξῆς, εἶδε τότε τὸν ζωγράφον νὰ βγαίνει μὲ μιά μικρὴ βαλίτσα εἰς τὸ χεῖρ.

(Ἐπεται συνέχεια)

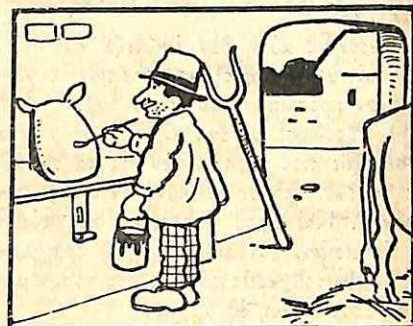
Η ΑΓΕΛΑΔΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΚΑΤΕΡΓΑΡΑΚΟΥ

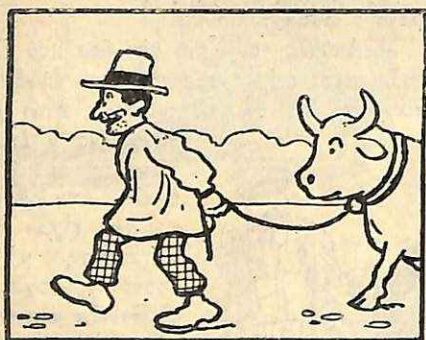
ΣΤΗΝ ταβέρνα του χωριού, ο κύρ Μαθιός, εκατό δραχμές.
Ο μπάρμπα-Νικολός έπηγε στο σταύλο της ταβέρνας και είδε την αγελάδα. Έκατο δραχμές μόνο; Καλέ, ήταν χάρισμα! Και βιάστηκε να γυρίσει στον κύρ-Μαθίο και να του

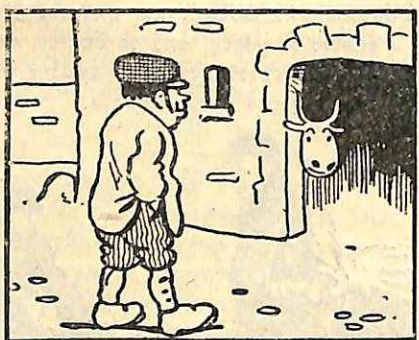
μετρήσει τα λεπτά, γιά να μή τō ξαναμετανοιώση...
Ο κύρ Μαθιός άφισε τότε τον αγοραστή του, μπήκε κρυφά στο σταύλο, πήρε ένα σακούλι με σανό, που ήταν εκεί, ένα πινέλο, μπογιά, και άρχισε κάτι να ζωγραφίζει...

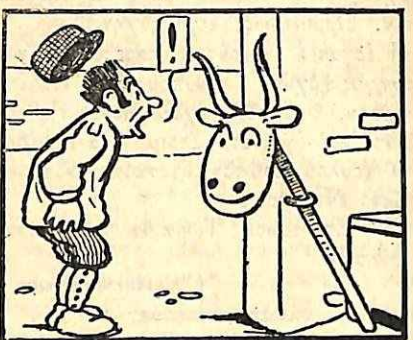
πολύ αγόρασε, δέν ήταν άλλο... παρά ένα σακούλι με σανό ζωγραφισμένο και κρεμασμένο 'ς ένα δίκρανο! 'Ωστε την «καλή δουλειά» την είχε κάμει ο άλλος.
Ο μύθος δηλοί, ότι πρέπει κανείς να προσέχει και να φυλάγεται από τους Κατεργαράκους.

«Υστερ' από μισή ώρα, βγήκε από την πισινή πορτούλα της ταβέρνας, τραβώντας και την αγελάδα, που είχε πωλήσει στον μπάρμπα-Νικολό.
Σε λίγο, ο μπάρμπα-Νικολός έγύρισε στο σταύλο, να πάρη την αγελάδα του, και όταν

την είδε από μακριά, είπε χαρούμενος: «Καλή δουλειά έκαμα σήμερα. Μεγάλη ανάγκη από παράδες θά 'ε'χε ο κύρ Μαθιός, γιά να μου δώσει τέτοιο ζωώ έτσι φτηνά!»
'Αλλά δέν έδασταξε πολύ ή χαρά του. 'Αμα πλησίασε περισσότερο, είδε ότι ή αγελάδα

τουτό κακώς δέν περιλαμβάνεται εις τō πρόγραμμα της γυναικείας ανατροφής ή άσκησης του θάρρους, ή όποία είναι σπουδαιότερα από την διδασκαλίαν της μουσικής, των ξένων γλωσσών και της αστρονομίας.
Μερικοί νομίζουν, ότι αρμόζει εις την γυναίκα και την κάμνει θελκτικώτεραν ή δειλία. 'Απεναντίας ή γυνή πρέπει να είναι θαρραλέα και αποφασιστική, διότι ούτω καθίσταται χρησιμώτερα και ευτυχεστέρα.
'Η δειλία τίποτε δέν έχει τō θελκτικόν· κάθε άδυναμία, είτε του πνεύματος, είτε του σώματος, είναι άσχημία, ελάττωμα. Το θάρρος δίδει χάριν και αξιοπρέπειαν, ενώ ο φόβος, όπως δὴποτε και αν εκδηλωθῇ, είναι ταπεινός και αξιοκαταφρόνητος.
Μέγας ζωγράφος έγραψε προς την θυγατέρα του:
«'Αγαπητή μου κόρη, προσπάθησε να είσαι αγαθή και γενναία. 'Ιδού αι δύο αληθεύς άρεται της γυναικός. Καθένας μας χρεωστέι να είναι προετοιμασμένος διά τας θλίψεις. Και ο μόνος τρόπος διά ν' αντιμτωπίση κανείς την μοῖραν του, είτε καλήν, είτε κακήν, είναι να δέχεται και τὰ καλά και τὰ κακά με την ιδίαν γαλήνην ψυχής.»
(Σμιλς)

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Το παιδάκι είναι ψυχή και παίγνιδι· ή ψυχή του σπιτιού, του σχολείου, του κόσμου 'α, είναι και παίγνιδι· τὸ παίγνιδι της χαράς, της υγείας, της γαριφιάς, του παππού. Χωρίς παιδάκια τὸ σπίτι, τὸ σχολείο, ὁ κόσμος θάμωαιζε σὰ κήπος δίχως λουλούδια, κελαϊδήματα, φτερουγίσματα· θάλεγε πὼς 'ς εκείνο τὸ περιβάλλον, τὸ νεράκι θά πικροχλοϊέλιζε γιά νὰ ποτίζη. . . κυπαρίσσια. Τὸ σπίτι ένα κενὸ ἀπέραντο μετὴ σκέψης τοῦ Περσμένου, τοῦ σοβαροῦ καὶ μονότονου παρόντος. Τὸ σχολείο. . . μιὰ βιβλιοθήκη με κίτρινισμένα πρόσωπα καὶ ὠχρὰ φύλλα βιβλίων. . . Ὁ κόσμος ένα τι πὺ θάμωαιζε σὰν στεναγμός καὶ σὰν ἔρημος.
Μετὸ παιδάκι παίγνιδιζέι ή χαρὰ τοῦ μεγάλου, ή υγεία της ζωῆς, ή καρδιά της γαριφιάς, ή σκέψις τοῦ παπποῦ· είναι τὸ παίγνιδι της χαράς, της υγείας, της γαριφιάς, τοῦ παπποῦ. Τὸ μέλλον ὅλο γέλι, τὸ παρὸν ὅλο ἐλπίδα.
Καὶ ἐμεῖς οἱ μεγάλοι, μόνο σὰ γινόμαστε παιδιά, τότε αἰσθανόμαστε τὴ ζωή! Καὶ ὁ ποιητής ὠνομάστηκε δίκαια ένα ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΔΙ.

Κ' ή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἀνοίγεται μόνο σ' ἐκείνους πὺ θά γίνουν μεγάλα παιδιά. «'Αν δὲ γίνετε σὰν τὰ παιδάκια αὐτά, δὲ θά εἰσέλθετε εις τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν», εἶπεν ὁ φίλος τῶν παιδιῶν, ὁ Ἑρμανούηλ ὁ Υἱὸς της Παρθένου... Τὸ παιδί ἐξισώνει τὸ καλὺδι, τὸ μέγαρο, τὸ παλάτι.

Τὸ παιδάκι είναι ή ψυχή τοῦ σπιτιού, τοῦ σχολείου, τοῦ κόσμου καὶ ὅλοι μας... τὰ παιδιά τοῦ Παραδείσου. Τὸ παιδί είναι τὸ φῶς της ζωῆς... Τί σκοτάδι ὁ κόσμος, αν ἔλειπε τὸ παιδί!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΦΟΒΟΣ

Πατήρ φρόνιμος ἔλεγεν, ὅτι κατὰ την ανατροφήν τῶν τέκνων του, ἐφρόντισε κυρίως νὰ συνειθίσῃ τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας του νὰ μή φοβούνται τίποτε περισσότερο ἀπὸ αὐτὸν τοῦτον τὸν φόβον.

Ὁ φόβος είναι πολλάνκις ἀποτέλεσμα της φαντασίας. Φανταζόμεθα καὶ φοβούμεθα δυστυχήματα, δεινά, τὰ ὅποια εἰμποροῦν νὰ μᾶς ἀπειλήσουν, ἀλλὰ τὰ ὅποια σπανίως ἐπέρχονται. Αἱ γυναῖκες προπάντων γίνονται θύματα αὐτῆς της φαντασίας. Διὰ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΛΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ!

'Αγαπητοί μου,

Αἱ πάλιν τὸ ζήτημα της ἡμέρας οἱ Πρόσκοποι. Εἰς τὸ Σῶμα των ἔγινε μία μεγάλη καὶ δικαία τιμὴ: Ἡ Α. Μεγαλειότης, ὁ Βασιλεὺς, τὸ ἀνέλαβεν ὑπὸ την προστασίαν Του, ὑπὸ την ἀρχηγίαν Του. Τοῦ λοιποῦ ὁ Βασιλεὺς θά εἶνε ὁ Ἀρχιπρόσκοπος. Λέγουν μάλιστα, ὅτι παρήγγειλεν ἥδη την στολήν τοῦ Προσκόπου, την ὅσπαν θά φορέσῃ διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ Σῶμα μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Οὕτως ή μεγάλη ὀργάνωσις τῶν Ἑλληνοπαίδων ἐπισημοποιεῖται κατὰ τὸν λαμπρότερον τρόπον, διὰ νὰ δώσῃ ὅλους τοὺς ὥραίους καρπούς, πὺ περιμένει ή Πατρίς ἀπὸ αὐτήν.

Πολλά καὶ ὠραῖα ἐγράψαν εις τὰς ἐφημερίδας ἐπὶ τῇ ευκαιρίᾳ. Ἀλλὰ τὸ ὠραιότερον εἶνε ένα χρονογράφημα τοῦ Πολυντῶρ εις τοὺς «Καιροὺς». (Πολυντῶρ εἶνε τὸ ψευδώνυμον ἑνὸς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρας μας συγγραφῆς.) Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ διαβάσετε καὶ σεῖς. Ἀλλ' ἐπειδὴ δέν πρέπει ἀκόμη νὰ πιάνατε εἰς τὸ χέρι σας ἐφημερίδας, σᾶς ἀντιγράφω ἐδῶ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα κομμάτια:

«Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμη—λέγει ὁ Πολυντῶρ,—τὰ παιδιά της εὐπόρου τάξεως, εις τὰς Ἀθήνας, ἀνετρέφοντο σὰν κουκλί-

τσες. Περισσότερον σκληραγωγημένα ἴσως ἦταν τὰ κοριτσάκια της τάξεως αὐτῆς, παρὰ τ' ἀγόρια. Οἱ γονεῖς των τὰ εἶχαν μὴ στάξῃ καὶ μὴ ἐρέξῃ. Ἐνα συναγῆναι τοῦ μικροῦ Τοῦτο ή τοῦ Μπεμπέκου, μπόρσσε ν' ἀγεσάτωμε τὸ σπίτι καὶ νὰ ἐκαλοῦντο εις κατεπεῖρον συμβούλιον ὅλοι αι ἱατρικαὶ αὐθενταί της πρωτεύουσας. Τόση μέριμνα διὰ την υγείαν των μικρῶν καὶ τόσαι προφυλάξεις δι' αὐτήν, κατέληγον εις τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα. Ἀπὸ μίαν νευρικήν ἀνατροφήν στὸ κλειστὸ σπίτι, ἀπὸ ένα τυπικὸν περιπατάκον εις τὸ Ζάππειον μετ' συνοδούς, με ἐρόδια παλτῶν, γκαλοτσῶν, μετὸ ἀμάξι ἀποπίσω, προήρχετο μία νεολαία καχεκτική, ἀναιμική, χλωμιασμένη, προήρχοντο ἔχι μονάχα κουραμπιέδες τοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ καὶ χειρότερον: κουραμπιέδες της ζωῆς. Γνωρίζω σημανινοὺς ἄνδρας, οἱ ὅποιοι με στεναγμὸν καταρῶνται μίαν τέτοιαν ἀτυχῆ ἀνατροφήν, διαπαιδαγωγῆσιν τοῦ παρελθόντος, της ὁποίας ὑπῆρξαν θύματα καθ' ὅλην των την ζωήν. Καὶ ἄνδρες τώρα, τρέμουν τὰ ρεῦματὰ, την ψυχᾶν, τὸ ἐλαφρότερον ἔσροβρι καὶ φοβοῦνται την ἐλαχίστην ὑγρασίαν, ὅσον δέν φοβεῖται ὁ διάβολος τὸ λιδάνι. Αἴφνης, ἀπὸ την ιδίαν αὐτήν τάξιν, ἤλθεν ή ἀνταρσία καὶ μᾶζι της ή σωτηρία. Ἀνδρες ἀγαπήσαντες τὸν καθάρην ἀέρα, τὸν υπαίθριον βίον, τὸν ἀθλητισμόν, την προπόνησιν τοῦ σώματος, καὶ ἔχοντες τὴν ιδέαν, ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ προετοιμαζώνται, ὅσον τὸ δυνατόν προῦμώτερα, ὡς στρατιῶται, ἦσαν οἱ καταλυταί της προγρησινῆς παιδαγωγικῆς καὶ οἱ ἱδρυταί της νέας, ή ὁποία ἤρχισεν εὐόωιαν εις τὰς Ἀθήνας καὶ μέλλει νὰ ἐπεκταθῇ εὐρύτερα εις ἑλλην τὴν Ἑλλάδα».

Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἱδρυσαν λοιπὸν τὸ Σῶμα τῶν Προσκόπων.

Καὶ ὁ Πολυντῶρ ἐξακολουθεῖ:

«Εἰμπορεῖ νὰ ἐρωτήσῃ κανεὶς τὰ ἴδια αὐτὰ παιδιά, αν αἰσθάνονται διαφορὰν ζωῆς σήμερον. Ἡ ἀπάντησις των εἶνε ή προθυμία των νὰ τρέχουν, μετὰ τὸ σχολεῖον καὶ την μελέτην των, εις την φάλαγγά των, τὰς ἀσκήσεις των, τὰς ἐκδρομὰς των, την υπαίθριον διδασκαλίαν των. Πῶτα πράγματα μαθαίνουν μᾶζι μετὴν ἐνίσχυσιν της υγείας των, ἀπὸ την παραμονήν των εις τὸ υπαίθριον, εἶνε μία ἐκπληξίς διὰ τὰ ἴδια καὶ διὰ τοὺς γονεῖς των, ἀρῶ κυρίως μαθαίνουν την κατὰλληλον χρησιμοποίησιν τῶν ἀτομικῶν των δυναμειῶν δι' ἑαυτοὺς, διὰ την πατρίδα ἀργότερα. Ὅταν μεθαύριον σιγά-σιγά ή ὀργάνωσις τῶν Προσκόπων θά ἔχῃ συντελεσθῇ εις ὅλας τὰς ἑλληνικὰς πόλεις, αἱ τάξεις τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ θά δέχονται ἔχι μόνον δυναμωμένα σώματα, ἱκανὰ διὰ τὰς κακουχίας τοῦ στρατιωτικοῦ βίου, ἀλλὰ καὶ περίπου ἐτοιμοὺς ὁπλίτας. Ὅλοι αι προκαταρκτικαὶ στρατιωτικαὶ γνώσεις θά εἶνε κτήμα των πρὶν φέρουν τὸ γαλὶ, καὶ ἐκτὸς αὐτῶν, θά κατέχουν τὸσας ἄλλας εἰδικὰς γνώσεις, ὥστε νὰ δύνανται νὰ χρησιμοποιούνται εις διαφόρους εἰδικὰς στρατιωτικὰς ὑπηρεσίας.»

Αὐτὰ τὰ ὠραῖα γράφει ὁ Πολυντῶρ, μετὰ ὅποια, εἰμαι βέβαιος, συμφωνεῖτε εις την ἐντέλειαν. Ἀλλ' ή μεγάλη ὠφέλεια της ὀργάνωσεως εἶνε τὸσον φανερά, τὸσον ἀναντίρρητος, ὥστε τοῦ λοιποῦ τὸ σύνθημα της πανελληνίου νεολαίας πρέπει νὰ εἶνε: «Μετὸν Βασιλέα ἀρχηγόν, σήμερον ὅλοι Πρόσκοποι καὶ αὐριον ὅλοι Στρατιῶται!»

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Κομβοδεμένον Δένδρον

'Ιδού ή φωτογραφία ἑνὸς δένδρου, τὸ ὁποῖον εὕρισκεται εις τὸ κτήμα τοῦ κ. Μπούρν, εις τὸ Ρήδφορ της Ἀγγλίας. Εἰς ἐκ των κυριωτέρων κλώνων τοῦ δένδρου τούτου ἀποτελεῖ τέλειον κόμβον· τὸ δὲ περίεργον τοῦτο ἀποτέλεσμα ἐπετεύχθη δι' ἐπεμβάσεως της χειρὸς τοῦ κηπουροῦ, ὅταν τὸ δένδρον ἦτο ἀκόμη μικρόν.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καστροῦ Καλαμών

de un langue qu'un pire coup
st de lance coup.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ λέξεις αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθῇ ἑν γινώμινον.

β'.) Πρόβλημα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος

Μετὰ εὐθείας γραμμᾶς, νὰ διαμερῇ τὸ σχῆμα τοῦτο εις τέσσαρα ἴσα καὶ ὅμοια μέρη.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

προμηθευθῆτε Τόμους της «Διαπλάσεως» καὶ της «Βιβλιοθήκης»

γ'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ της Μεγάλης Ἑλλάδος

ΝΟΣ	ΓΩ	ΠΥ	ΒΟΣ	ΝΙ
ΚΥ	ΡΟΜ	ΡΑ	ΑΙΝ	ΓΩ
ΜΙΣ	ΤΡΙ	ΑΡΟΣ	Α	ΚΩ
ΝΟΝ				

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθοῦν ἑξ γεωμετρικὰ σχήματα.

Διήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδὴποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δικαλιέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 30οῦ φύλλου

α'.) Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσης. —
β'.) Qui aime bien, chatie bien. —
γ'.) Βίας, Σωκράτης, Σόλων, Κλεόβουλος, Χίλων, Σόλομων.

Ιδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κ.Φ.Β

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Χαίρε, Παλλάς 'Αθήνη! Τί νά σου προσφέρω ως απόδειξιν λατρείας και αγάπης, τώρα που θά φύγω από την ωραία σου πόλιν; Νά μαζέψω άνθη και νά ραντίσω τον βωμό σου; ή νά καύσω άρώματα πρό του βήθρου, από του οποίου επί αιώνας έστελλες τό φώς της σοφίας; Τά άνθη γρήγορα μαραίνονται από τός άκτίνας του ήλιου και τά άρώματα σκορπίζει ο άνεμος. Κάτι άλλο ήθελα έγω νά σου προσφέρω, κάτι που νά μείνι αιώ- νιον....

Από την πόλιν σου αποκομίζω μίαν εικόνα άθάνατη: Τόν γαλανόν ουρανόν, τός άπάλας γραμμίσι των βουνών σου, τά όποια μέ τόση χάρι φορούν τό μενεξεδένιον των στέφανοι στή δύσι του ήλιου, τό άγνό φώς του όρίζοντος, τέλος την χαράν της ζωής, που μόνο στην ιεράν σου πόλιν εύρίσκει ή 'Ελληνική ψυχή. Σ' αυτή την εικόνα θ' άνενίζω, όταν τό πνευμά μου θά είνε κουρασμένο... 'Αλη- σμόνητοι άναμνήσεις! Δέξου την λατρεί- αν και την άπειρον αγάπην μου και τόν πόθον νά σ' επανιδώ τάχιστα, ώ γλυκυ- τάτη Παλλάς 'Αθήνη!

Πριγκήπισσα των Δολλαρίων

Η ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

Μου φαίνεται, ότι δεν υπάρχει σκλη- ρότερον πράγμα εις αυτόν τόν κόσμον, παρά όταν νομίζη τις ότι ξετέλεσε πλη- ρόστα τό καθήκον του, και εύρίσκειται άλλος νά του λέγη ότι δεν έκαμε απολύ- τως τίποτε.

Κάτι παρόμοιον μου συνέβη προχθές μέ τό μάθημα του πιάνου.

"Επαιξα ένα studio αρκετά δύσκολο, τό όποιον όμως μέ πολλήν μελέτην κατώ- ρωσα νά μάθω όπωσδήποτε καλά. 'Αλλά την ώραν που έπρόκειτο νά τό παίξω έμπρός εις τόν Διδάσκαλόν μου, δεν εί- ξεύρω κι' έγω τί είχα πάθω και τά δά- κτυλά μου δεν προχωρούσαν καθόλου. "Όταν έτελείωσα λοιπόν τό studio, έπει- τα από ένα αρκετά άθλιο παίξιμο, γυ- ρίζει ο Διδάσκαλός μου, μέ κυττάζει κα- λά—καλά μέ τό λυγρό ειρωνικό (κατά την γνώμην μου) ύφος του, και μου λέ- γει: « Είνε ή πρώτη φορά που μου κά- νεις αυτήν την άνορθογραφία—έννοού- σε δηλαδή ότι ήτο ή πρώτη φορά που δεν ήξευρα τό μάθημά μου!

"Αχι άνορθογραφία, άνορθογραφία! δεν θά σέ ξεχάσω ποτέ. Πάντοτε θά έν- θυμομαι την μελαγχολίαν και τά δά- κρυα—κρυφά βέβαια—που μου έπροξέ- νησες.

Είρωνεία της τύχης, πόσες φορές δεν θά συμβαίνη εις τόν κόσμον, του όποιου δεν έχω την πείραν, νά έκτιμούν και νά σέβονται άνθρωπον, ο όποιος κάθε άλλο κάμνει παρά τό καθήκον του, και νά περιφρονούν και νά παραγνωρίζουν εκεί- νον που άγωνίζεται διά νά τό κάμνι!...
Νησιωτοπούλα

ΖΕΣΤΗ

Είνε μεσημέρι· ο κατακόκκινος σάν μα- τωμένος δίσκος του ήλιου, εξαστέλ- λων τās πυρίνους άκτίνας του, κατακαίει τό πάλ εις την διάβασίν του. Τά πουλιά έπαυσαν νά κελαδούν, κατάκοπα δέ γυ- ρίζουν στες φωλιές των. Τά φυτά γέρ- νουν μαράσινα, μιάτην ζητούντα μιά στα- γόνα δροσιάς.

Καταβαίνω στον κήπο· φύλλο δεν κου- νιέται· ή ίδια ζέστη, ο ίδιος φλογερός ήλιος. Καταφεύγω στον ίσκιον ενός κατα- πράσινου και φουντωτού δένδρου. 'Α- κούμνησα αναπαυτικά στο κορμό του και εισέπνευσα βαθειά την λίγη δροσιά που βροίκα. Πουλιά είνε φωλιασμένα στα κλαδιά του, τό σιγανό κελάδημά των γλυκά μέ νανουρίζει και σιγά-σιγά έκλει- σα τά βλέφαρα, ένώ ο τζιτζίκας τρα- γουδούσε τό μονότονο τραγούδι του.

Ροδοδάφνη

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Στην Αίγλην του 'Ελληνισμού αφιερώσεις

Ι. ΣΑΒΒΑΤΟΒΡΑΔΟ

'Απόψε Σαββατόβραδο. Στην κάμαρα [καπνίζει τό θυμιατό στο άριμάρι και προσευχή στο εικόνισμα ή γρηούλα [ψιθυρίζει στης Παναγίας τή χάρι...]

'Τυρίσανε τά πρόβατα στή στάνη αγάλι- [αγάλι και μιά βαρκούλα, που έμεινε νά πλέη στο [κανάλι, γυρίζει άργά μονάχη.

Τύρισαν κ' οι άκούραστοι, οι γέροι ζευγο- [λάτες άπ' τό ίσιο μονοπάτι. 'Η έξοχή σκοτείνιασε κ' έρήμωσαν οι [ιστράτες... Τό βήμα του διαβάτη

δεν τρίζει πιά. Ξαπλώθηκαν χωρίς κοπά- [δια οι κάμποι. Πνέει μαλακό τ' άγέρι. 'Ψηλά, στον αίθριον ουρανό πράσινο τρε- [μολάμπει γλυκό τό πρώτο άστέρι.

1912 Τέλλος 'Αγρας

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΛΑΣ;

Διασκοπόντος του πλού άτμοπλοίου, γε- μάτου επιστρατών και άναχωρήσαντος εκ Τεργέστης κατά τās παραμονάς της κηρύξεως του πρώτου Βαλκανικού πολέ- μου, συνέβη τό εξής νόστιμον έπεισόδιον, ένδεικτικόν των αίσθημάτων των μικρών 'Ελληνοπαίδων.

Μετά τό πέρας του γεύματος, οι έπι- βάται της πρώτης θέσεως άνήλθον εις τό κατάστημα, και άλλοι μέν περιεπά- τουν, άλλοι καθίσαντες ήνοιξαν χάρατς επί των γονάτων των ή επί των τραπε- ζών, και συνβουλευόντο αυτούς διά την πορείαν των πολεμικών επιχειρήσεων. Κατ' εκείνην την στιγμήν διήρχετο όκτα- ετής κοράσιον χαριέστατον, μέ μίαν κού- κλαν εις τά χέρια. Την εφώνεζαν και της έδειξαν επί του χάρτου τό Μαυρο- βούνιον, την Σερβίαν και την Βουλγα- ρίαν, και της εξήτησαν νά δείξη την 'Ελ- λάδα. 'Η μικρά φαίνεται δεν ήρέσκειτο πολύ εις τās καλλονάς της Γεωγραφίας. « Έδώ » λέγει, και δείχνει την καρδίαν της.

(Κατά τον Jean Leune : « Une Campagne à Macedoine ».)

Ευέλπης Νεότης

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΒΗΔ

Πολύς λόγος γίνεται τώρα και διά τούς 'Αβανούς. 'Επί τή εύκαιρία ταύτη αναφέρεται και έν ανέκδοτος του ήγε- μόνος των.

"Όταν ακόμη ο πρίγκηψ Βηδ είχεν ή- συχο τό κεφάλι του, ο Ιατρός του συνί- στα νά οικοδομήσῃ λουτρόα και νοσοκο- μείον εις την πρωτεύουσάν, ο δέ ίππο- κόμος του σταύλους διά τά άλογα. Τά χρήματα όμως του άρχοντος δεν ήπάρ- κουν και έπρεπε νά προτιμηθῇ τό έν ή τό άλλο.

'Ο Ιατρός λοιπόν, διά νά ύποστηρίξη την γνώμην του, λέγει :

—Πρώτα οι άνθρωποι και έπειτα τά κτήνη.
—Συγγνώμην, απήντησεν ο ίπποκόμος, έχομεν άλογα που κοστίζουν 30,000 φράγκα· ποιος έδώ άνθρωπος κοστίζει τόσον πολύ;

Τάταυλιανός

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί, Δοξασμένη Ρήνε, έδεςς κόμπο στο μαντύλι σου ;
— Για νά θυμηθώ νά ξυπνήσω στης πέντε τό πρωί.

* * *
'Εσάλη υπό της Δορελά

'Ο Σάμιος Πυθαγόρας έξυπνξ μίαν Δευτέ- ραν και, ένθ εύρίσκειται ακόμη εις τό κρεβάτι του, λογαριάζει :

— Άγριο Τρίτη... έως τό Σάββατο μένουν μόνο τρεις ημέρες. Για πότε πέρασε ή έβδο- μάδα!...

* * *
'Εσλη υπό του Σοκολατιένιου Δεκανέως

Σημείωσις της Διαπλάσεως. — 'Υπάρχει έλ- λειψις ώραίων και νέων Παιδικών Πνευμάτων. Οι περισσότεροι μου στέλλουν παλαιά, δημο- σιευμένα χίλιες φορές. Παρακαλώ τούς δυνα- μένους εκ τών φίλων μου νά καλλιεργούν και τό παρημελημένον Παιδικόν Πνεύμα.

Προμηθευδήτε Τόμους της «Διαπλάσεως» και της «Βιβλιοθήκης»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

'Αθήναι, 38 οδός Ευρύπιδου
την 9ην 'Ιουλίου 1914.

Με προηγούμενον φυλλάδιον της Διαπλάσε- ως, διενεμήθη άγγελία περί του « Αναμνηστι- κού », τό όποιον εξέδωσεν ή διεύθυνσις του πε- ριοδικού « Παναθήναια ». Είνε πραγματικώς τό ωραιότερον, τό καλλιτεχνικώτερον λεύκωμα των δύο ένδόξων πολέμων μας, πλούσιον εις ύλην και θαυμάσιον εις εικόνας, άπαραίτητον εις κάθε διδασκλήν, εις κάθε γραφέον, εις κάθε άθουσιν φιλοπράττον « Έλληνα ». Διά τούτο σάς τό συνιστώ θερμώς. "Όσοι θέλετε νά τό άποκτήσετε, είμπορείτε νά στείλετε 6 δρ ή φρ. 7 οι έν τῷ 'Εξωτερικῷ διά ταχυδρο- μικής επιταγής προς τόν κ. Κίμωνα Μιχαη- λίδην, 35 οδός 'Αριστοτέλους, εις 'Αθήνας.

'Η Νοσταλγοῦσα Χιωτοπούλα μου γράφει τά εξής. « Όταν σέ λαμβάνω. Διάπλάσις μου, τό πρώτον που διαδάζω είνε ή 'Αλληλογρα- φία. Θέλω νά μάθω άπ' αυτήν, τί κάνουν, πως σκέπτονται οι τόσοι μου άδελφοί και άδελ- φαί, συνδρομηταί και συνδρομητρίαι. Κι' όταν είνε τίποτε καλόν που τούς συμβαίνει, νομίζω ότι είμαι κι' έγω εύτυχής μαζί τους· όταν δέ πάλι τούς συμβαίνει καμμία δυστυχία, μου φαίνεται τόσο βαρύ, που ύστερα, διά πολλήν ώραν, μελαγχολώ. 'Ετσι προχθές που έγρα- φες, ότι ο 'Αθανάσιος Διάκος είνε άρρωστος, μου έκαμε τέτοια έντύπωση, ώσαν νά ήτο κανείς συγγενής μου... 'Αλλά θά ήτο αδύνα- τον νά σου περιγράψω την έντύπωσιν που μου έκαμε τότε ο θάνατος του άλησμόνητου μας Μπαρμπα Γιώργου... Πρέπει νά ύπερφανεύ- εται, Διάπλάσις μου, διότι σύ μόνη είμπορείς νά συνδέης και νά δαδελφώνης τόσον τούς συν-δρομητάς σου. Τί εύγενή αισθήματα! και πόσην χαράν μου προσφέρουν αι έκδηλώσεις των! 'Εν ή άπαντί, πόσην λύπην δοκιμάζω όταν βλέπω, καμμίαν φοράν, — εύτυχώς σπανίως — ν προβάλλη ο φθόνος, τό μίσος... »

'Ο 'Ηρώς του 1913 έκφράζει την εξής απο- ρίαν : 'Αφού ο Τέλλος 'Αγρας, όνειροπολή την επιστροφήν μας εις την γλώσσαν του Δημοσέ- λους, διατί δεν βάζει εις τά ποιήματά του ελ- ληνικούςρες ; 'Ομοιογών, ότι έχω την ιδίαν άπορίαν. "Όλοι αύτοί που πιστεύουν εις την νεκρανάστασιν της άρχαίας γλώσσης, διατί δεν την γράφουν όσον είμπορούν ; (Θά έδλέπαμεν πολύ νόστιμα πράγματα...)

Δεν υπάρχει καμμία αντίφασις, Ναύτορε Μιαούλη. "Όταν λέγωμεν « καθένας μας είνε ποιητής », έννοούμεν ότι έχει τάς σιγμάς που αισθάνεται τό ώραιον και συγκινείται. "Όταν όμως λέγωμεν « ο ποιητής γεννάται, δεν γίνε- ται » έννοούμεν ο άληθινός, ο μεγάλος ποιητής. — Ναι, βλέπει τί θαυμάσιος που γίνεται ο « Δουλού » όσον προχωρεί ;

Ο Δοξασμένος Ρήνος, ο όποιος ήλθε δι' όλίγας ημέρας εις τās 'Αθήνας, μου γράφει σή- μερον από την πατρίδα του τά εξής : « Ποτέ δεν θά ξεχάσω την τόσον εγκάρδιον υποδοχήν που μου έγινεν εις τό γραφείόν σου. Μου έφαί- νετο, ότι εύρισκόμην έν μέσω της οικογενείας μου κατόπιν μακράς άπουσίας. Και μήπως δεν ήτο πάλιν ή οικογένειά μου, ή πολυαγαπημένη Διάπλάσις, που μ' έφιλοξενούσε έν άπουσία της Άλλης ; 'Εν μόνον μ' έλύπησε : ή άδεια εκείνην πολυθρόνα της Γιαγιάς. Διατί νά μή ζή ακόμη ή άγία εκείνην γυναικα, διατί νά είμπο- ρέσω κ' έγω νά φιλήσω τό χέρι της και νά

πάρω την μητρικήν της εύχήν ; 'Αλλοίμονον ! ει' αυτόν τόν κόσμον δεν ύπάρχει τελεία ευ- τυχία. »

Τό Θαλασσοπούλι του Στόλου μου γράφει, ότι ο ξεδάελός του, — συνδρομητής μου και αυτός, — μέ άγαπά τόσον πολύ, ώστε, όσάκις διαδάζει κανένα βιβλίον και του άρση, λέ- γει : « Μωρέ, σάν Διάπλάσις είνε ! » Χαρα- κτηριστικώτατον !

'Ο 'Αστήρ της 'Ελευθερίας, που είχε νά μου γράψῃ ένα μήνα, μου άναγγέλλει : « Την περασμένη Δευτέραν έφθασεν έδώ, έρχομένη από τās 'Αθήνας, ή πολυθούλητος και πνευ- ματώδης συνδρομητρίά μου Βαλκανική Συμ- μαχία. Την γνωρίζω ενώ πολύ καλά, διότι και πρό πέντε έτών ήτο πάλιν έδώ ». Και ο 'Αστήρ της 'Ελευθερίας προσθέτει, ότι θά ήθελε νά έμύθανε τās έντυπώσεις της 'Από την Πόλιν. Πώς της έφάνη ; « πλήρης χάρι- τος, καθαρότητος και πολιτισμού ; »

Και μερικά νόστιμα γλωσσικά του Διδυ- μαίου. 'Ενας φίλος του του είπεν, ότι πραγ- ματικώς οι μαλλιαροί και δημοτικισταί έν γέ- νει είνε άμαθείς και άναλφάβητοι, και γρά- φουν την δημοτικήν, επειδή δεν γνωρίζουν την καθαρεύουσάν. — Ναι, δυστυχώς, μερικοί έχουν αυτήν την ιδέαν. Νομίζουν δηλαδή, ότι είμπο- ρεί νά γράψῃ την δημοτικήν όποιος... Διά τό άλλο της Βαλκανικής Συμμαχίας, ότι ο 'Όμηρος ζτον καιρόν του ήτο μαλλια- ρός, πολύ σωστό, λέγει, άφού και οι τωρινοί μαλλιαροί μετά δύο χιλιάδες χρόνια, άν εξα- κολουθήσῃ ή γλώσσά μας νάλλάξῃ έτσι, — και βεβαίως θάλλάξῃ, — θά θεωρούνται καθαρευου- σιάνοι. Πώς ;

Ευάισθητε Βράχε, σωστά και έξυπνα και ώρατα αυτά που γράφεις διά την γλώσσαν, δεν θά δημοσιεύω όμως, επειδή άναμνήσεις και προσωπικά. Διά τόν ίδιον λόγον δεν ένε- κριναι και τό κομμάτι που μου έστειλες διά την Σ. Σ. Σ. Και όμως μου ήρσε πολύ.

Σου έστειλα τό φυλλάδιον που σου έλειπε, Σχοινιστόλιστε Χίος, και χαίρω πολύ διά την άπόκρισιν σου. Ναι, νά μου γράψῃς τα- κτικά και νά λαμβάνης μέρος εις δλους τούς διαγωνισμούς. Σέ συχαίρω και διά τό λαμ- πρόν άπολυτήριον.

'Εχεις δίκη, 'Ενδοξο 'Αεροναύτα, ο 'Καί- σαρ Κακαμπέλι » είνε από τά ωραιότερα μυ- θιστορήματα του 'Ιουλίου Βέρν. 'Εκτός αυ- τού, έχουν δημοσιευθῇ εις παλαιούς μου τό- μους « Η Σφιγγί των Παγών », που είνε τό αριστουργήμα του, « Αί διετείες διακοπαί », « Τό μέγα δάσος », « Τό μυστηριώδες έγκλημα » κτλ. Διά πολλόν καιρόν ο 'Ιούλιος Βέρν θά είνε ο προσφιλέστερος συγγραφέας της νεο- λαίας. 'Απέθανε πρό καιρού, αλλά δεν έφάνη ακόμη ο αντίκαταστάτης του.

'Ε, ήλθε και ή σειρά της φίλης μου Καί- νούργιες Δάφνης, νά παραπονεθῇ ότι της φέ- ρομαι ψυχρώς και δεν άπαντώ εις τās έπι- στολάς της. 'Ελλείψιν χρόνου δεν παραδέχεται, έλλείψιν καιρού, ούτε έλλείψιν οσιωδούς θέ- ματος καμμίαν φοράν, ούτε σύμπτωσιν έπι- τέλους, ούτε άλλα μόνον ψυχρότητα και άδιαφορίαν. Δεν νομίζετε, ότι μέ άδικεί; Δι' αυτό έλπίζω ότι θά τό συναίσθανθῇ, θά τό μετανοήσῃ και γρήγορα θά μου ξαναγράψῃ. —Λοιπόν, κανών γενικός : 'Όποιος μάγαπά και όποιος αισθάνεται την ώφέλειαν της 'Αλ- ληλογραφίας, μου γράφει, άδιαφορών τελείως άν θά του άπαντήσω συντόμως, έκτενώς ή και διόλου.

'Ηπειρωτική Δόγχη, γαίρω πολύ διά την γνωριμίαν και εύχαριστώ την φίλην μας που σέ προέτρεψε νά μου γράψῃ. Τό πρώτον σου γράμμα μου έκαμε πολύ καλήν έντύπωσιν, καθώς και τό ψευδώνυμόν σου. 'Ελπίζω ότι θά διαπρέψῃς.

Δεν τό ήξευρα, Φάον, ότι έπρόκειτο περί... ήττης και νίκης. 'Ετσι λοιπόν τά παίρνεις έσύ

αυτά τά ζητήματα ; Νομίζεις δηλαδή ότι άν έχης μίαν έσφαλμένην ιδέαν, και ένας μάγ- λητερός σου και ειδικώτερός σου, σέ μεταπειση, θά ήττηθῇς; Μά όχι, φίλε, θά νικήσῃς! θά νικήσῃς, σέ δεβαιώ! —'Όστε γράμμα μέ Α.Χ. δεν σου έδωσαν ακόμη από τό Ταχυδρομείον. Ξεύρω κι' έγω; είμπορεί νά μή σου έγραψεν ακόμη ο φίλος μας εκείνος.

'Ωραίαις έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι εξής : Τέλλος 'Αγρας, 'Ομη- ριάς, Νιόβη, Γίγαντομάχος του 1912-13, Βυζαντίς, Συμμαχία του 1912, 'Ασπρο Κο- ράκι, Λαρεντή Κνανόλεμκος, Πρίγκηψ του Βυζαντίου και Πολικός 'Αστήρ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εγκρίνονται : « Τής : θά ύπερχημένα » του Δοξαμένου Ρήνου — « Μέθημα 'Ακασιούνης » της Διατρήτου Κνανολεύκου — « Η τρίτη θέ- σις » της 'Ενώσεως της Κοήτης — « Πρώ- ται έντυπώσεις » κτλ. της Βαλκανικής Συμ- μαχίας — « Από τό Λεϊκό μου » του 'Ασπρου Κοράκι — « Μία εύχή » της Αίγλης του 'Ελ- ληνισμού — « Αλησμόνητοι Είκοσες » της Βυ- ζαντιδός — « Η γατίτσα » του Παυελλήνου Πόδου — « Ο τάφος του Προδότη » του Χαί- δεμα τ' 'Αγέρας — « Γαλήνη » του Φάωνος — « Σκίτσα » του Βυζαντινού 'Αετον — « Τό Πα- νηγύρι » της Καινούργιες Δάφνης — « Πρόσφυ- γες » της 'Ομηριάδος — « Κάποια πανσέληνη βραδυά » του 'Ελληνικού 'Ιδεώδους — Μικρά Διάφορα διαφόρων.

'Απορρίπτονται : « Είρήνη » (έν τῷ συνόλω καλόν· έχει όμως μερικά άνωμαλίας που δυστυχώς δεν διορθώνονται· κάμε κανένα άλλο) — « Οι ύπόδουλοι », « Τά δύο ξεψμα » (άτεγνον στίχους) — « Ο 'Θρηγος » και τό « Πο- τάμι » (ώ; πρώτα, πολύ καλά· άλλα έχουν και πολλά έλαττώματα· μήν άπελπισθῇς, νά καταγίνεσαι! έχεις έμπνευσιν, ή πείρα ακόμη σου λείπει) — « Η Διάπλάσις στο χαράρι » (άκατάλληλον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανεύεται άν δεν συνοδεύεται υπό τόν δικαιώματος φρ.1. Τά εγκρινόμενα ή άνανεύόμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1914. "Όσα συνοδεύονται από Α. ά. νήκουν εις άγόρια, και όσα από Κ εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Νέος Βουλγαροκτό- νος, α. (Τ.Σ.) 'Εδών Ανάκτορ Λάγανος, α. (Σ.Μ.) Βαρκούλα του Πομίσιου, α. (Β.Τ.) 'Ανθισμένη 'Αμυγδαλιά, κ. (Ρ.Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ- λάξουν : ο Γίγαντομάχος 'Ελλην (0) μέ Θε- μόν Βανιώτην, Ναύτορον Μιαούλην, Γεν- ναϊώμυρον Στρατηλάτην — ο Νηρηφόρος Στό- λος (0) μέ Διδυμαίου.

'Η Διάπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της : Πριγκήπισσαν των Δολλαρίων (τι θά πῇ « πλέον προσφιλέης ; διά τόν κλήρον δεν ύπάρ- χουν προσφιλείς και μή ;) 'Ελληνίδα (τίώρα που ήσυχάσες, γράψε μου τακτικά και έλπίς είμ- πορεί νά τόν φθάσῃς) Δορελά (έλαβα· εύχα- ριστώ, καθώς και την Προσφιλή 'Ανάμνησιν, και καθώς νά έλθῃς) Κύμα του 'Ιονίου (έστειλα, σέ περιμένω) 'Απτερον Νίκην (θερμά συγχαρητήρια διά τό άριστά· σύμπτω- σις, ύποθέτω, νά δημοσιευθῇ μόνον ο κατάλο- γος της τζαζέως σου) 'Αφρισμένον Πέλαγος (έχει καθώς) 'Ελληνικόν 'Ιδεώδες (έστειλα· δεκτά!) Βυζαντινόν 'Αετον (ναι, εξακολουεί νά είνε!) Μικρόν Ευέλπιν (σου έστειλα) Βαλκανικήν Συμμαχίαν (που μου γράφει κα- τενουσιασμένη μέ την ωραίαν ζωήν που κά-

μνει εἰς τὴν Πρίγκιπον·) Χανουμάκι (ἔχεις ἄδικον· φαντάσου μόνον — καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ, — ὅτι τὸ «πῶς γυρίζει ὁ κόσμος» ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ κ. Φαίδωνος πρὸ ἐτῶν·) Γίγαντομάχον «Ἑλληνα (εὐγε εἰς τὸν Σύλλογον·) Κερκυραϊκὴν Ἀῖσαν (ἔχει καλῶς·) Μανιώδη Ταξειδιώτισσαν (ἔστειλα·) Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα (ναί, εἰς τὴν 208 Ἀσκήσιν ἔγινε λάθος· ἀντὶ πόλιν τῆς Ἀραβίας, ἐτυπώθη Ἀλβανίας·) Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας (ὄχι, ἐκτενὴ δὲν δέχομαι·) Πανελλήνιον Ἐνωσιν (πρέπει νὰ ἐσω- κλείης δεκάλεπτον γραμματόσημον εἰς λάβε τετραδίου Μ. Μυστικῶν ποῦ στέλλεις πρὸς δι- αδίδασιν·) Ἑλληνα Ὀπλίτην (εὐχομαι κα- λὰς προόδους·) Πανελλήνιον Πόδον (θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ἔσπαθισμα·) Μαγευμένο Ρόδον (σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὁδηγόν, ἐκεῖ ποῦ λέγει «Κανονισμός τῶν Μικρῶν Μυστι- κῶν»· ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ἰον φυλλάδιον καὶ λυεῖ ὅλας τὰς ἀπορίας·) Σημαιοφόρον Ἑλληνα, Σημαῖαν τῆς Ἀροπόλεως, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9ην Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Δύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκάται μέχρι τῆς 8ης Σεπτεμβρίου· ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

332. Δεξιόγριφος

Τὸ πρῶτον μου, ὡς μόριον,
Ἀκλίτον πάντα μένει.
Μυστήριον, ἐκ τῶν ἑπτὰ,
Τὸ ἄλλο μου σημαίνει.
Κι' ἂν τὰ δύο ἐνώσης μόλις,
Γίνεται μὲ ἀρχαία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροεσσαῖας Θαλάσσης.

333. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγριφος

Ἄν ὑπὸ μίαν
Ἀντωνυμίαν
Βάλῃς νησάκι,
Κάνεις πουλάκι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάωνος

334. Συλλαβόγριφος

Ἄν ζῶαν ἄγριον ἐνώσης
Μὲ κάτι τί ὑποθετικόν,
Ἀμέσως τότε θὰ δηλώσης
Στόλισμα κήπων κ' αἰθουσῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάφνης

335. Στοιχειόγριφος

Ὑπῆρξα, λῦτά μου, ἥρωε τῆς Τροίας.
Κατὰ στοιχεῖα ἔαν θελήσης
Δύο μονάχα νὰ μὲ αὐξήσης,
Πτηνὸν θὰ γίνω μετ' εὐκολίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως

336. Ἀσθήρ

* * * * *
Νάντικατασταθῶν οἱ ἀ-
στερίσκοι διὰ γραμμάτων
οὕτως, ὥστε νάναγινώ-
σκωνται: ὀριζοντίως ὑπο-
δαίρεσις θαλάσσης, καθέ-
τως τὸ δι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος
* * * * *
κερδίζει τὰ πρὸς τὸ ζῆν,
διαγωνίως δὲ φυτὸν καὶ ἀριθμητικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφροισμένου Πελάγους

337. Ἐπιγραφή

ΜΥΠΝ
ΕΟΑΥ
ΓΙΝΟ
ΗΟΟΝ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληγωμένου Ἡπειρώτου

338—341. Συμπλήρωσις Φράσεων

1. —Κρεῖττον— ποδὶ —ἢ— γλώσσῃ.
2. —Τοῦ— ἢ —εἰς— τέρμα—.
3. —Ὅ γραμμάτων— οὐ— βλέπω.
4. —Κάλλιστον— τό— αἶδου—.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολεῦκου

342. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ἀρχικά τῶν ν' ἀποτελοῦν ἓνα τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος:

Χειμῶν, δεξιὰ, νῆσος, νίκη, φῶς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δὸν Κιχώτου

343. Φωνηεντόλιπον

κθρ - στ - ψγ - τ - κ - σμτ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὀμηρικῆς Ἰθάκης

344. Γυῖφος

0	Ἀμ.	1	1
		1	1

Ἐστ. ὑπὸ Μπαρουτοζαπισμένης Γαλανόλευκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 22-23.

213. Ἡρακλῆς (Ἡρα, κλεις). — 214. Κλί-
βανος - Λίβανος. — 215. Σάλος - σανός. —

216. Ζήσεις βίον κράτιστον ἂν θυμοῦ κρατῆς.
(Διδάσκαλος Ο

217. Κ Α Δ Α Μ Ο Σ ΜΑΛΑΚός...)
Μ Η Ρ Ο Σ (πόΣΟ ΡΗΜα...)
Α Π Ο (ΝικΟ ΠΑντα...)
Α (ἡθελα...)

218—222. Διὰ τοῦ Ω: Χώρα, Ἐρατώ, Ρώ-
μη, κῶνος, σῶμα. — 223. ΗΛΕΙΑ-ΑΓΙΟΣ
(Ἡρακλῆς, Λαλῶός, Ἑλίκων, ἸσΟκράτης,
ΑἰΣχύλος). — 224. Τὰς τῶν σπουδαίων φι-
λίας ὁ χρόνος οὐκ ἐξαλείφει. — 225. Φίλει ὡς
μισήσων καὶ μίσει ὡς φιλήσων. (φι - λι - ὡς -
μ' εἰς ἴσον - καί - μ' εἰς εἰ - ὡς - φι - λῖσον).

— 226. Τιμολέων (τιμῶ, λέων). — 227. Ἰα-
πωνία - Λαπωνία - Λακωνία. — 228. Ἰανός -
Αἴνος. — 229. Ὁ ἄρτος, ἡ Ἄρτα.

230. Ε Δ Α Δ Σ 231. ΜΙΝΩ-
Ω Ρ Ι Ω Ν ΤΑΥΡΟΣ (Ἰά-
Α Ρ Α Δ Η σων, νίτρον, ὡ-
Αἴ Τ Λ Α Σ ραῖος, ταῖς, Ἀ-
Ω Λ Ε Ν Η μαρούσιον, ὕαινα,

Ρωμαῖος, οἶνος, σάυρα). — 232—236. Διὰ
τοῦ Τ: Τάσις, τόσις (ἡ πόσις), τόσον (ἡ πο-
τόν), ἀκτῆ, ταῖρος. — 237. Γηράσκω δ' αἶ-
πολλά διδάσκόμενος. — 238. Πολλὰ πράγ-
ματα, πολλὰ καλά. (Πολλὰ πραγ- Μάτα
πολλὰ κα - Λά.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[1Δ' — 92]

Εἰ... Τρυποκάουδο, μὴ κρύβεται ὅσο κι' ἂν
κρυφτῆς, σὲ βρῆσκει τὸ βόλι. Γιατ' ὅμως
μ' ἐγέλασες; Διδυμαῖος.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ
συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις
τῆς συνδρομῆς του

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὀμονοίας

Ὁδὸς Δώρου 8α

Ὡραὶ ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

Εὐχάριστο καλοκαῖρι
σερνοῦν οἱ ἐξοδιαζόμενοι
μὲ τόμους «Διαωράσεως»

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 11 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15,
16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)
πρὸς φρ. 1 ἑκατοστ., καὶ ταχυδρομικῶς φ.
1,10 διὰ τὸ ἔσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ ἔξωτ.

Τόμοι 8 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11,
12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκατοστ.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος,
6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τι-
μᾶται: Ἀδετος φρ. 3 — Χρυσόδετος φρ. 6.
Διὰ τὰς Ἐπαρχ. Ἀδετος 3,50, χρυσόδετος 6,50
Διὰ τὸ ἔξωτ. » 4, — » 7, —

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν
ἑκάστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελών.
Ἀδετος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως
1913, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:
Ἀδετος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 29ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 249.)

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Θ. Νικολάου, Αλ. Θ. Νικολάου,
Κωνστ. Ν. Καλλίνικος, Σοφ. Γυγάντης, Ν. Πάγ-
καλος, Ε. Φ. Μπέκ, Ἰω. Μπέκος, Ε. Χατζηγιαν-
νάκης, Π. Μανουγιάνης, Ν. Χερμαντῆς, Ἰ. Χερ-
γιαντῆς, Δημοσθ. Μελετόπουλος, Ὁδ. Ν. Καλλι-
νίκος, Χρ. Χριστοδούλου (δῖς)
ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Ἑλλάς (δῖς).
ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανῆς.
ΛΑΕΣΑΝΑΡΕΙΑΣ: Πηλεῖς.
ΑΓΓΟΥΣ: Θάνος Α. Παναγιωτόπουλος.
ΒΟΛΟΥ: Γεώργ. Αν. Λυκαριδόπουλος, Κων.
Πανός.
ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Δ. Μαρούδας.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κ. Ι. Κωστόπουλος.
ΚΑΙΡΟΥ: Λαμπροταφῆς Σταυρίδης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἰωάν. Π. Καυορίδας.
ΚΟΖΑΝΗΣ: Γ. Κ. Καραῖος.
ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ: Κερασοβίτης, Ελληνίς.
ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Νικ. Κτωρίδης. Ἐρση Κτωρί-
δου.

ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἀγγελικὴ Ε. Καζά-
νη, Ναυσικά Ε. Καζάνη.
ΠΑΤΡΩΝ: Γεωρ. Δ. Ἀλεξόπουλος, Μικρὸς
Εὐέλπης, Παν. Α. Κυριακόπουλος.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θεόδ. Γ. Βαρελάς.
ΠΥΡΓΟΥ: Σταθῆρος Κ. Σταυροπούλου.
ΡΟΣΤΟΒΙΟΥ: Ἐνδοξος Κ. Λεονογιάννης.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Ἐμ. Ἀγγελόματης.
ΥΔΡΑΣ: Π. Παγελάνης, Ἐλεντίτσα Δημ. Λε-
βελέκου, Ροβινσὼν τῆς Ἐρμηνήσου, Ἀδάνατα
1821—1912.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκληρώθησαν
οἱ ἐξῆς δύο: ΙΩΑΝ. ΜΠΕΝΟΣ ἐν Ἀθήναις καὶ
ΓΕΩΡΓ. ΑΝ. ΑΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Βόλῳ
οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης
Αὐγούστου. Ἀμρότεροι παρακαλοῦνται νὰ μὰς
ἀποστείλουν τὰς διευθύνσεις των.